

I

POLYTHEÏSTISCHE GEZANGEN

I

's ochtends rol ik uit bed en breng een groet aan de God van het Wakkere
door mijn ogen met mijn handen open te sperren en te staren naar de lucht
gisteren verscheen hij aan mij in de vorm van een ekster

een verketterde vogel, die altijd even groenzwart glimt
dat het een God was wist ik omdat hij alleen kwam, ik stem hem gunstig
door nuttige arbeid te verzetten, die ik ook werkelijk graag doe

verder: door een woonwijk lopen, met vrienden praten, luisteren naar mijn lichaam
soms voel ik mij verstrikt in een onhaalbare wereld waarachter werelden zitten
die ik niet mag zien, maar hij zegt dat het goed is

II

de God van het Geduld bevindt zich niet waar je haar zou verwachten
op drukke pleinen en in winkelstraten kan ik haar soms zien
vaak wordt ze omvergelopen

als offer breng ik mijn agendapunten, zij leert mij luisteren
naar verborgen machines aan de achterkant van schaduwpenden
niet te kijken naar forenzen, de zombiewaakvlam in hun ogen

haar tempel is een grote witte ruimte met een stoeltje in het midden
een stem zegt dat ik plaats mag nemen, niemand weet waarvoor
dat ik zo aan de beurt ben, rustig een Libelle mag pakken

III

als achtjarige jongen komt hij door de coniferen mijn voortuin in gevallen
zit aan tafel met schaduw aan zijn handen
vraagt mijn ouders of een van hen een zaklamp heeft

de God van het Avontuur raadt mij aan om biotopen te gaan zien
op hoge breedtegraden, leert mij dat ik eendenveren heb
waar alles als water weer vanaf zal glijden

hij jaagt ze weg: de graafmachines in de nacht die mijn droomgronden
willen ompitten, groen geblokt is hij en gevaarlijk ongericht
klaar om ruzie te maken met mijn toekomst

IV

alles wat ik niet in woordregisters vind, zoek ik bij de God van het Lichaam
het prana is in mij als een magische ballon, hoor je? ik adem
lig op een matje in een oud kantoorgebouw en voel mij fysiek aanwezig

verticaal verbind ik wormen met radiogolven, beerdertjes met planeten
het is heerlijk dat ik een lichaam heb, heerlijk, als een ongeluk
dat nog lang niet te gebeuren staat

ik schud de torren van mijn benen, wapper mijn armen met alle herinnering
aan vleugels die ik in me heb, ga weer liggen
leg lavendel op mijn ogen voor de eindontspanning

V

vanmorgen werd ik wakker met een keel waarmee ik niet kon spreken
ik ben een blaasbalg, een ezel, een mondharmonica
wanneer ik zwets zwellen mijn klieren op tot linies tegen leugens

je zou kunnen zeggen: mijn sleutelgebied
toen ik weer in slaap viel vond ik mezelf terug in een tuin
omringd door gesprong en gesnaveld kabaal, tot die ene kwam:

holle botten op mensformaat, de God van de Lucht legde zijn kop
op mijn schouder, daar stond ik: zijn veren ijsblauw
in mijn armen geklemd, hij ratelde, ratelde zacht

VI

ooit trekken we ons terug in de grotten waaruit we tevoorschijn kwamen
zullen we de laatste dromen van de wanden halen
smeden geen sleutels meer voor de God van de Taal

flatgebouwen worden beschreven met de sierlijke voetjes van klimop
en niemand weet waar de wolk met documenten is gebleven
mijn toekomst zat in de wolk, zonder documenten kan ik die niet betreden

omringd door megafauna ga ik zitten in het zand en zend geen signaal
verderop kerft een kind patronen in een tak, wat drijft het kind?
niets dan het prettige gutsgevoel in een hand, het kent geen verhalen

II

KRUIPRUIMTES

Deurtje

toen ik naar zolder ging om de was te halen
zag ik daar opeens een deurtje
zo'n deurtje dat Noorse kinderen
op bomen plakken
om de bewoners eruit te laten
maar iedereen weet: een deurtje
daar moet je niet aan beginnen
deurtjes zijn de scheve machtsverhoudingen
van de toekomst

en ja hoor, ik begon tegen het deurtje
te praten, dat het zo mooi was
zo klein en toch compleet
met dat koperkleurige klinkje eraan
mijn stem schoot omhoog
en ik boog voorover om het beter te kunnen bekijken
voelde hoe mijn handen dragers werden
om iets mee te tronen
waarachter ik zelf kon verdwijnen

ik dacht nu gaat het beginnen
het deurtje moest geopend natuurlijk
maar wat als iets langs mijn benen
omhoog wil klimmen
de wens te bezitten mij kleiner maakt
dan het wezen dat mij zal vinden?
wat als het deurtje nooit meer ongeopend zal zijn?
want erger dan het mysterie
is het ontrafelen ervan
en ik dacht: nee, hier begin ik niet aan
takelde mijn bovenlijf weer op
verzamelde mijn kleren

Eomaia

in mijn portemonnee draag ik een foto van mijn moeder
zoals ik haar nooit heb gekend
grijs en prachtig, tussen de bomen
en ik denk aan hoe ze daar lang geleden
moet hebben gerend
dwars door het tropische bos
overal bloemen als kelken
varens en mos

ze draagt in haar bek een insect
met een schild dat ze moeiteloos kraakt
haar tanden blikkeren
en haar snorharen dansen in de zon

lang heeft ze moeten wachten
in holen aan de binnenkant van bomen
tot de grote landreptielen waren weggevaagd
nu was ze eindelijk hier

met verfijnde, smalle vingers
kwam de Moeder van de Dageraad
naar buiten gekropen
de buidel gesloten
binnenin het ruisen
van kleinere bloedsomlopen

ze trad de wereld binnen
met een snelheid van 50 nakomelingen
per jaar / per dier